

публика този романъ е намѣрилъ средъ младежитѣ и женитѣ. Младежитѣ сж слушали откровенията на единъ страдащъ братъ и решенията на едно влюбено, нещастно сърдце—самоубийството; а женитѣ сж били щастливи, че сж намѣрили единъ прекрасенъ каталогъ отъ любовни излияния и писма. Като своитѣ четци и Якопо Ортисъ е живѣлъ тоя мъгливъ духовенъ климатъ, въ който сж вирѣяли цвѣтята на сантиментализма: — житейска празнота и интелектуално неврастение.

Фѡсколо, болно-сантименталния младежъ, който пише своитѣ лжжекласически стихове, промѣня името си отъ Николѡ въ Уго, за да изрази независимостта на своята двадесетгодишна възраст, който поднася една реторична ода на Бонапарта и който диша атмосферата на Плутарховитѣ велики люде, скоро влиза въ реалността на своя духовенъ животъ. До това го довежда едно историческо събитие. Наполеонъ, когото Фѡсколо е боготворилъ като освободителъ на народитѣ и, следователно, и на Италия отъ австрийско иго, превзема Венеция и я поднася на Австрия. Освободителътъ става предателъ. Отъ тоя моментъ у Фѡсколо угасва ентузиазма къмъ Наполеона и той става републиканецъ. Това е първото слизване въ действителността резигнация на Ортисъ, но резигнация, на която любовното чувство е дало животъ и свѣтлина, сливайки го съ широтата резигнация. Сонетътъ „На вечерята“ развива тази резигнация до поетическо углжбяване въ мистерията на всемира. Но класична прелестъ на формата Фѡсколо достига въ двата последни сонета „За смъртта на брата ми Джованни“ и „Къмъ Закинтосъ“. Въ първиятъ поетътъ намира най-дивенъ изразъ на своята мжка на изгнаникъ. Мжката на далечността е изплакана съ най-силнитѣ звуци, съ каквито е способно да плаче човѣшкото сърдце. Тука не чувашъ дълбокиятъ унесъ и космическата мисль на „Гробницитѣ“, нито абстрактната скръбъ на Леопарди, — предъ тебе се открива единъ фактъ изъ живота на едно сърце, който съдържа въ себе си страданието на цѣлъ животъ, пречупено презъ страданията на две сщества. Една покъртително жална повесть въ една невидимо прелестна радостъ на израза.

Другиятъ сонетъ, отправенъ къмъ родния островъ на Фѡсколо сияе по-вече въ класичната декоративность на вдъхновението. Но тази дълбоко човѣшка нота, която характеризира творчеството на Фѡсколо, тукъ е отбелязана, именно, въ тази класична декоративность, която разказва легендарното минало на родния му островъ. Тия дванадесетъ сонета сж всичкото поетично богатство на Фѡсколо,